

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 11 0 У 029832 22 Увп
Бања Лука, 12.01.2023. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу судија Едине Чупељић, предсједника вијећа, Страхине Ђурковића и Смиљане Мрше, чланова вијећа, уз судјеловање Маје Савић као записничара, у управном спору по тужби А. Р. из С., заступан по пуномоћнику Д. С., адвокату из Б. (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број ... од 9.7.2021. године, туженог Министарства ..., у предмету понављања управног поступка, одлучујући о захтјеву туженог за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 У 029832 21 У од 24.11.2021. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 12.01.2023. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се уважава, пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 У 029832 21 У од 24.11.2021. године се преиначава на начин да се тужба одбија као неоснована.

Тужилац се одбија са захтјевом за накнаду трошкова управног спора као и за трошкове одговора на захтјев.

Образложење

Ставом 1 изреке побијане пресуде уважена је тужба против оспореног акта којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против закључка Комисије за имплементацију члана 152 Закона о раду број ... од 14.5.2021. године. Тим закључком одбачен је приједлог тужиоца за понављање управног поступка. Ставом 2 изреке пресуде тужени је обавезан да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 877,50 КМ.

Уважање тужбе суд је образложио разлозима да се из списка не може утврдити да је Комисија рјешење од 15.5.2015. године доставила прибијањем рјешења на огласну таблу органа како је то прописаном чланом 84 став 2 Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“, број 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18 – у даљем тексту: ЗОУП) па је нејасно образложење Комисије којим је одбачен приједлог тужиоца за понављање поступка, као и образложење туженог да је Комисија истакла рјешење од 15.5.2015. године на огласну таблу органа 01.7.2015. године, јер се у управном спису не затиче доказ да је наведено писмено, односно рјешење Комисије од 15.5.2015. године било прибијено на огласној табли 8 дана, с обзиром да се увидом на коверти гдје је хемијском оловком назначено ОТ 01.7.2015. године што није поуздан нити увјерљив доказ да се на такав начин врши прибијање писмена на огласну таблу органа, а да на доставници није стављен датума прибијања писмена на огласну таблу органа и овјера.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужени побија наведену пресуду због повреде закона. Наводи да је тужилац имао сазнања о предметном рјешењу 23.3.2021. године, када је тужени по захтјеву тужиоца од 02.02.2021. године доставио му наведено рјешење. Истиче да је понављање поступка ванредно правно средство које се може поднијети због материјала који је постао познат након доношења одлуке и приједлог за понављање се подноси против рјешења које је коначно - против којег се не може користити редовно правно средство, те да је странка која тражи понављање дужна у приједлогу учинити вјероватним околности на којима заснива приједлог иако је тужени потврђујући став првостепеног органа истакао да тужилац није учинио вјероватним околности из којих тражи понављање поступка. Напомиње да је против рјешења од 15.5.2015. године тужилац изјавио жалбу као редовно правно средство, која је одбијена и да је против тог рјешења туженог покренуо управни спор пред Окружним судом Бањалука који још увијек није окончан. Наглашава да се нижестепени суд није бавио основаношћу приједлога за понављање поступка, већ је пресуду засновао на радњи органа која се тиче уручења рјешења путем огласне табле, а што би била релевантна и од значаја да је тужилац, који има пуномоћника, користио институт повраћаја у пређашње стање. Сматра да није било мјеста обавезивању туженог да тужиоцу надокнади трошкове управног спора. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда укине.

Тужилац у одговору на захтјев истиче да уколико је тужени сматрао да би коришћење другог института довело до повољнијег исхода могао је, сходно својим овлашћењима, узети да је умјесто кориштеног института поднесен приједлог за повраћај у пређашње стање. Сматра да тужени уопште не разумије шта је сврха управног спора када приговара досуђеним трошковима управног спора. Предлаже да суд захтјев одбаци или одбије, а тужиоцу досуди трошкове одговора на захтјев.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор на захтјев, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39 Закона о управним споровима („Сл. гласник РС”, број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Одредбом члана 234 тачка 1 ЗОУП, прописани су услови под којима се може тражити понављање управног поступка.

Према одредби члана 237 став 3 ЗОУП након протека рока од 5 година од достављања рјешења, понављање поступка се не може тражити, нити се може покренути по службеној дужности.

На основу одредбе члана 240 став 2 ЗОУП о приједлогу за понављање поступка рјешава орган који је донио рјешење којим је поступак окончан, а одредбом члана 241 став 1 истог закона прописано је да орган који рјешава о приједлогу за понављање, испитује да ли је приједлог благовремен, је ли изјављен од овлашћеног лица и да ли су околности на којима се приједлог заснива учињене вјероватним, па ако ти услови нису испуњени, орган закључком одбацује приједлог (став 2).

Из садржаја приједлога за понављање управног поступка не може се разазнати из којег основа садржаног у члану 234 тачка 1 до 11 ЗОУП тужилац тражи понављање управног поступка окончаног рјешењем Комисије од 15.5.2015. године. Тужилац приједлогом за понављање управног поступка оспорава начин уручења првостепеног

рјешења, што не потпада ни под једну тачку члана 234 ЗОУП као основа за понављање управног поступка.

Нижестепени суд се упустио у разматрање начина достављања првостепеног рјешења од 15.5.2015. године, што може бити предмет расправљања у редовном поступку (по жалби), а није испитивао разлоге за понављање управног поступка како то правилно истиче тужени у захтјеву.

Будући да тужилац у приједлогу за понављање поступка није навео основ из члана 234 ЗОУП по основу којег тражи понављање поступка то је првостепеним закључком правилно приједлог одбачен јер тужилац није учинио вјероватним околности на којима заснива приједлог за понављање поступка. Из истих разлога је правилно оспореним рјешењем жалба тужиоца одбијена као неоснована, јер је тужени подржао разлоге из првостепеног закључка да тужилац није учинио вјероватним околности на којима заснива приједлог за понављање поступка окончаног рјешењем од 15.5.2015. године.

По налажењу овог суда, нижестепени суд се непотребно бавио питањем достављања првостепеног рјешења што може бити од значаја у поступку рјешавања по тужби, који поступак се води под пословним бројем 11 0 У 029487 21 У, а којом је оспорено рјешење туженог о одбијању жалбе против првостепеног рјешења од 15.5.2015. године и који поступак је у току.

При свему овоме, не може се занемарити ни обавеза странке у смислу одредбе члана 84 став 1 ЗОУП којом је прописано да када странка или њен законски заступник у току поступка промјени пребивалиште, односно боравиште, дужни су о томе обавијестити орган.

Тужилац је у приједлогу за остваривање права на отпремнину навео адресу Јошаничка 57, В., на ту адресу је и достављено рјешење од 15.5.2015. године које се вратило са назнаком да је прималац непознат. Након тога је тужени правилно рјешење прибио на огласну таблу органа и протеком 8 дана од дана када је рјешење прибијено сматра се да је рјешење уручено странци, па елаборирање нижестепеног суда да на повратници осим датума 01.7.2015. године, када је писмено прибијено на огласну таблу органа, није наведен и датум скидања писмена, није од таквог значаја с обзиром да је од доношења рјешења од 15.5.2015. године па до момента обраћања тужиоца туженом органу 02.02.2021. године протекло скоро 6 година, а протеком рока од 5 година од достављања рјешења, понављање поступка се не може тражити, нити се може покренути по службеној дужности.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да је побијаном пресудом остварен разлог њене незаконитости из одредбе члана 35 став 2 ЗУС, па се отуда захтјев туженог, на основу одредаба члана 40 став 1 и 2 тог закона уважава, побијана пресуда преиначавана на начин одређен у изреци ове пресуде.

Будући да је захтјев туженог уважен, побијана пресуда преиначена на начин да је тужба одбијена као неоснована, то тужиоцу сходно одредби члана 6 Закона о измјенама и допунама Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, број 63/11) по начелу *argumentum a contrario*, не припадају трошкови управног спора, због чега је његов захтјев за накнаду трошкова састава тужбе по адвокату одбијен као неоснован.

Тужилац је одбијен са захтјевом за накнаду трошкова одговора на захтјев по адвокату, јер давање одговора на захтјев није обавезна радња у поступку управног спора, а наводи одговора на захтјев нису утицали на одлуку суда, будући да би иста одлука била донесена да тужилац није ни дао одговор на захтјев.

Записничар
Маја Савић

Предсједник вијећа
Едина Чупељић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић